

Verwijzing

Dit is een transcriptie van de stenografisch opgenomen lezing van Bruno Gröning, die hij op 5 april 1951 hield in het Fremdenheim Weikersheim in Gräfelfing bij München.

Opnames van Bruno Grönings voordrachten, origineel gesproken, zijn verkrijgbaar op CD, en kunnen via het bijgaande internet adres besteld worden:

www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, Gräfelfing, 05 april 1951 's avonds¹

„Ik vraag degenen, die uit nieuwsgierigheid zijn gekomen...”

Beste genezing zoekenden!

Ik vraag degenen, die uit nieuwsgierigheid zijn gekomen, ofwel zich aan te passen of de ruimte te verlaten!

Ik weet, dat de heer Dr. Trampler jullie al veel heeft verteld, dat ik in feite helemaal niet meer had hoeven komen. Ik weet, dat hier enkele mensen zijn, die denken iets aan de weet te komen, om naderhand slim te praten. Ik kan alleen maar zeggen, hoe dom, hoe lelijk ze zijn!

Want hier gaat het om zieke mensen, die niets nalaten, weer gezond te worden, van hun lijden af te komen. Het pijnlijkste is, dat mensen steeds weer hierheen komen, waar mensen zijn, die gezond willen worden, om te storen! Hier kan ik alleen maar waarschuwen!

Wat weet de mens van mijn doen en werken? Hoe kunnen mensen denken, daar tegenover te staan, bij mensen, die reeds een volledige genezing of verlichting hebben ervaren! Hoe kunnen ze?

Als ze zich niet zelf kunnen bevrijden van het lijden, dan is dit in hun ogen beschamend. Maar ik heb gezegd, laat ze maar komen, dat ze maar meehelpen, dat de mens eindelijk zijn ellende kan stoppen; want ik houd het tot heden ongepast, hun te beledigen!

Voor mij is ieder mens gelijk, of hij nu arm is of rijk; want rijk zijn betekent gezond zijn. Maar dat men mij stoort in mijn doen en werken, dat is smerig; want hier laat de mens zien, hoe klein en smerig hij is. Hier toont hij zijn visitekaartje. Ik wilde zien, hoe zich de mensen voelen, die genezen zijn. Ik weet dat het niet slechts honderden zijn, het zijn duizenden, die op dit uur wachten.

¹ Schrijfwijze en leestekens werden aangepast aan de richtlijn van de huidige spelling. Om de tekst beter te begrijpen werden begrippen, waar de nadruk op ligt, cursief geschreven. Diverse tekstopmaak werd gemaakt zoals in het origineel.

Gemeen zijn die mensen, die neerkijken, niets hebben gezien en er gewoon op los schelden en niets nalaten, om de arme zieken tegen te houden. Zoals hier, zijn er overal slechte mensen. En wie tot de verleide mensen hoort, hier wil ik ook niets nalaten, om deze mensen iets anders te bewijzen.

Het zou te ver voeren, wanneer ik jullie dit allemaal mee op jullie weg zou geven, wat de mens tot op heden nog niet heeft geweten. Niet ik hoor op de beklagdenbank, maar veel anderen. En ik zeg steeds: Houd van je naaste gelijk jezelf en niet kwaad met kwaad vergelden.

Als je naaste onwetend is, dan moet je het hem uitleggen. Deze leer is geen nieuwe leer. De mens is alleen maar van de weg afgedwaald, waarop hij eens was. Hij heeft zich laten afleiden en denkt zich via zijn bestaansrecht te kunnen handhaven, en denkt, als hij maar middelen heeft, rijk te zijn. Ik zeg zoals altijd: Rijk zijn, betekent gezond zijn!

Het doel, dat anderen als doel hebben, is fout. Wij moeten terug naar de weg waar we vandaan zijn gekomen, want daar krijgen we hulp, krijgen we genezing. Wanneer mensen mij op de weg, die ik ben gegaan, met vuil en modder hebben gegooid – het heeft mij niet gestoord. Van iemand die slecht is kan ik alleen maar slechte dingen verwachten. Van iemand die goed is, alleen maar goeds, dat is vanzelfsprekend.

Net zoals ik mij niet laat beoordelen door mensen. De mens heeft genoeg aan zich zelf, als hij zich zelf beoordeelt. Let op je eigen lichaam. Er gebeurt wat er gebeuren moet. Zouden jullie je met andere dingen bezig houden, zou iets dergelijks niet gebeuren.

Door deze kleine kogeltjes gebeurt zoveel – (tot Mevrouw D.:) Toen ik zondag in haar huis was, was er een mens, die niets onbeproefd heeft gelaten, mensen te genezen. Hij zei, dat hij arts was. Ik ben geen persoon, die verbied, zich van andere mensen te laten genezen. Ik zal niemand verbieden, om een medicament in te nemen – noch aan te bevelen! Hij zei: „Ik kom niet verder. Niemand weet de oorzaak van de ziekte, die het kind met zich dragen moet.”

Heel gemakkelijk geef ik de mens hun ziektebeeld. Ook deze persoon heb ik, omdat hij er zelf naar verlangd heeft, exact het menselijk lichaam beschreven en het organisme en hoe het mogelijk is, dat de genezing wordt bereikt. Ik heb aangeboden, dat mocht ik iets verkeerd zeggen, dat hij me zou corrigeren. Maar dit kon hij niet. – Hij was een oudere heer, zeer open voor het nieuwe, en hij zei over de details: Dat hij dat helemaal niet wist.

En dat is nou juist het mooie, dat ik weet, hoe het lichaam van de mens werkt, hetgeen men anders met geen apparaat kan vaststellen. Bij mij is dit de natuurlijke weg. Ik kan het niet helpen, dat ik bij iemand de ziekte weg kan halen,

en de ander te laten voelen en dat gebeurt ook op afstand. En dat is wel het minste wat ik doe. Hoe ziet het andere uit?

(Tot mevrouw D.): U zei, daar zijn nog meer zieken. Die heb ik de oren gewassen. Als iedereen weet, waarnaar hij is gekomen en iedereen binnen het bereik van de genezingsstroom is, hoeft hij deze alleen maar in zich op te nemen. Die daar beneden zijn al lang zover, die koken.

Overtuig je alstublieft, niemand zal nog pijn hebben, en die niet kon lopen, kan dit nu wel. Een paar minuten later is hij in de keuken gekomen, zonder stokken. Maar nu ligt het aan de mensen zelf, hoe hij dit weet te waarderen. Hij kan het behouden. Hij kan het ook verwerpen. Dat ligt aan de persoon zelf, en dat laat ik aan jullie over.

En dat het daadwerkelijk zo is, dat ik tot nog veel meer in staat ben, wat mensen niet hebben geweten, dat ik voorwerpen, dat ik aardoppervlakten en noem maar op kan behandelen. Kijk naar Herford, kijk naar de Traberhof, waar ik zelf niet eens aanwezig was. Wat wil zeggen „maar niet persoonlijk”. Maar toch werden mensen genezen. Dat zijn de massale genezingen.

Of en in hoeverre het klopt? Hier zijn twee mensenkinderen, die ook in mijn persoonlijke afwezigheid zieke mensen door genoemde voorwerpen genazen – van hun lijden hebben bevrijd. Zonder dat men deze mensen zegt, dat op hun zitting een genoemd voorwerp ligt, voelt deze persoon die warmte meteen.

En wat zou ik jullie nog meer moeten zeggen? Ik heb het niet nodig en toch zeg ik het alleen maar, zodat jullie mij beter begrijpen. Want God houdt van de mensen. En omdat wij door God zijn geschapen, behoren wij tot Hem. Hij is de Schepper.

Maar de mens heeft zich laten ontwrichten. Net zoals een kind, dat bij slechte mensen opgroeit, ook een slecht mens moet worden.

Zo hebben wij ons allemaal laten verleiden door het slechte en dat is de ziekte. Nodig was dit niet, maar toch is het zo gebeurd. En daar kan geen mensenhand iets doen. Wij moeten God vertrouwen en het geloof hebben en kunnen dit alleen maar bewijzen door daden.

Lege woorden zijn te vergelijken met stro. Ik wijs jullie de weg. Ga deze weg, dan is de Goddelijke hulp niet ver weg. Waar de nood het grootst is, daar is God nabij. En doe maar niet alsof jullie het recht hebben, om van mij ook maar iets te verlangen. Dat recht hebben jullie niet. Jullie kunnen het alleen maar verkrijgen!

En het klopt, dat ik heb gezegd: Mij hoeven jullie niet te beoordelen, controleren jullie zelf jullie eigen lichaam, dat God jullie heeft toevertrouwd.

En tot slot wil ik niet vergeten, jullie mee op jullie weg te geven, houdt je niet bezig met het slechte, met het duivelse.

Voel het nieuwe dat zich daarbinnen afspeelt en vervolg dit verder. Dan zal het succesvol zijn. Want hoeveel gevallen van genezingen zou ik jullie willen opnoemen. Daarover schep ik niet op. Dat heb ik niet nodig.

Ik kom terug op mijn jongere jaren, waar veel mensen genezing hebben ontvangen – kinderen. Ik hoefde mij niet te belasten.

Tot 10 juni verleden jaar dachten ze, met mijn naam een deal te kunnen sluiten, en zij zorgden ervoor, mij de bevestigingen af te nemen. En toch ben ik in het bezit van honderden bevestigingen en daarom ben ik toch de kleine Gröning, niet de grote, niet de verhevene. Maar ik hoef geen blad voor de mond te nemen. En ik vertel jullie ook de reden: ik heb een open mond.

In de huidige tijd zegt men reeds „democratie”, en toch maakt men mij voorschriften. Daar heb ik mijn reden voor. Ik heb niets af te geven. Voor sommige mensen moeilijk. Ik kan er niets aan doen. Ik heb zo het een en ander moeten incasseren. In plaats van zwakker werd ik sterker. Onverstoorbaar! Wat dit betreft ja! Ik verdraag elke klap, ik verdraag alles. En dat is niet zonder reden.

Ik denk, met zekerheid te kunnen zeggen, dat velen onder jullie precies weten, waarnaar jullie gekomen zijn. Ik heb jullie verzocht, jullie niet te verbinden met het slechte. Ik geef jullie dat, wat jullie nodig hebben, om gezond te worden. Het gaat via mijn lichaam.

Mag ik vragen, wie zijn pijn kwijt is?

Augsburg is geen mooie combinatie. Daar is het het strengste, daar heb ik het strengste genezingsverbod. Juist daar ga ik heen. Ik zeg altijd: „Omgekeerd is ook de moeite waard.” Deze maand zou ik in de beklagdenbank moeten, dit is verplaatst. Maar ik zeg: „Omgekeerd is ook de moeite waard.” Niet ik ben aangeklaagd, maar ik beschuldig.

En als ik van 100 mensen maar één van zijn lijden bevrijd, dat is al veel. Maar hier: 90 tot 100.

Er is iemand, die zijn lijden heeft verloren, die nu zijn bier in de hand kan houden. Maar hij bevestigt het mij niet, omdat hij zijn bijstand anders verliest. Maar ik heb zulke papertjes nodig, om hun de ogen te openen, die vandaag nog blind zijn. Maar dat moeten diegene ervaren, zoals anderen hun lijden voelen.

Maar nu zeg ik jullie, als er mensen onder jullie zijn, die de hartenwens hebben, dat hun zieken thuis worden geholpen – en ik verzoek mij dit ook te willen bevestigen, - dan zullen deze mensen genezing ontvangen. Wanneer jullie thuis komen, dan vraag, wat er rond dit tijdstip gebeurd is.

Ik heb vossen verzameld, om op een eerlijke manier een kostuum te kunnen verkrijgen. Die vossen heb ik verzameld, om grondstof te krijgen, want de gemeente vond het niet eens nodig, mij als eerlijke man, die in krijgsgevangenschap was, voedselbonnen te geven. Daarom ging het via de grondstoffirma. En daarom ben ik hier een papier inzamelaar, om de mensen de ogen te openen.

Men is rijk, indien men gezond is. Tot deze rijkdom wil ik de mensen verheffen, indien hij bereid is, dit aan te nemen. En bedank hiervoor God! Ik wil geen dank, ik heb genoeg dank.

En hiermee wil ik afscheid van jullie nemen. Vergeet alstublieft niet, waarheen jullie zijn gekomen!

Alle goeds!

Bron:

Archief Bruno Gröning Stichting